

LIBUŠE KŘAPOVÁ

VÍLOVÁNÍ

**PĚT LASKAVÝCH POHÁDEK
O VÍLÁCH A JEDNOM
MALÉM ČERTOVI**

VÍLOVÁNÍ

PĚT LASKAVÝCH POHÁDEK
O VÍLÁCH A JEDNOM MALÉM
ČERTOVI

Libuše Křapová

1. POHÁDKA O VÍLE KORINCE A BROUČKOVI JANÍKOVI

Začínalo se šerit. Na obloze se rozsvítila první hvězdička. Někde v koruně stromu krátce ze sna pípł ptáček a pak se zase odmlčel. Všude panoval klid, jen cvrčci spustili svůj pronikavý cvrkavý koncert na dobrou noc.

„Vojto, přiřukni ještě tenhle jeden hřebík a máme hotovo,“ řekl tatínek. Vojta klepal kladivem a tatínek spokojeně pozoroval, jak mu to jde.

„Tak jsme to opravili, Natálko,“ řekl a ohlédl se po dcerce. „Už jdeme domů!“

Ale holčička se ani nepohnula. Zaujatě koukala někam do křoví, pak ukázala prstíkem a užasle vykřikla.

„Tati, tati, podívej, co je to?“

Z křoví vyletovala nějaká zelenavá světýlka. Míhala se z místa na místo, mizela a opět se objevovala.

„To jsou světlušky,“ řekl tatínek. „Říká se jim také svatojánské mušky.“

Potom všichni společně uklidili nářadí a vešli do domu.

Jedno ze světýlek zablikalo, ještě kousek popolétlo a zmizelo. Chvíli bylo na dvoře ticho.

„Já nejsem žádná moucha,“ ozvalo se náhle uraženě z křoví.

Někdo se tichounce zasmál.

„Nejsem moucha,“ prohlásil rozzlobený hlásek znovu. „Já jsem brouček svatojánek! A maminka mi říká Janíku!“

„Chichichi,“ v šeru se opět ozval tichý smích.

„Kdo se to tu pořád chichotá?“ dotčeně se zeptal se Janík.

„To jsem přece já, Korinka, srdíčková víla!“

Na trávník osvětlený měsíčním světlem vtancovala malá růžová postavička. S rukama nad hlavou se zatočila do kolečka, pak se pátravě rozhlédla a zeptala se.

„Kdepak jsi? Poleť sem za mnou, budeme si hrát!“

Janík mlčel.

„Tak kde jsi, Janíku?“ ozvala se znovu netrpělivě Korinka. „Pojď si hrát, třeba na honěnou!“

Tma zhoustla. Zvedl se větřík, jemně zašvelil a rozhoupal větve stromů.

„...krásné vlásky,“ ozvalo se s povzdechem ze tmy, když přestalo vát a větve stromů se opět zklidnily.

Korinka se vesele zasmála a opět se na trávě zatočila do kolečka. Dlouhé vlasy za ní vlály jako vlečka.

„Líbí se ti mé vlasy?“

„Natálka má hezčí,“ špitl Janík. „Má učesané culíčky. A sponku v nich má a měla takové hezké růžové tričko. A vůbec, ona celá vypadala jako kytička!“

Víla Korinka se urazila.

„Ty jsi ale hloupý brouk. Vždyť je to obyčejná holka! Neumí tak hezky tancovat jako já. A vůbec, proč jsi tedy říkal, že mám hezké vlásky?“

„Nejsem hloupý!“ naštvál se Janík. „A neříkal jsem to o tobě, ale o Natálce. Jenom to nebylo přes vítr slyšet!“

„Hloupý, hloupý,“ posmívala se dál víla.

„Ošklivá, ošklivá,“ vracel jí posměch Janík. S rozsvícenou lampičkou na zadečku prudce vyletěl z křoví – a bum. Nechtě vrazil přímo do Korinky. Víla se zapotácela. Aby udržela rovnováhu, zamávala rukama. A náhodou tak šťouchla rovnou do Janíka. Brouček spadl na zem a natloukl si zadeček. Lampička mu zhasla.

„Jsi zlá,“ vykřikl Janík. „Shodila jsi mne na zem!“

„Ne, to ty jsi zlý,“ bránila se Korinka. „Ty sis začal. Já do tebe strkat nechtěla!“